

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1897.

V. tečaj.

Ljubite se tudi vi takó.

(Zapisal Andr. Rapè.)

Noč je pokrila tiho zagorsko selo. Povsodi grobna tihota. Le burja je pela divje svoje pesmi in drevje je ječalo pod njenim pritiskom. Nebo je bilo oblačno, le tu pa tam je prodrla luna kopo sivih oblakov ter obsvetila mirno že v sanjah počivajočo naravo. Obsvetila je morda tudi posteljo kakega bolnika, morda njegove solzé — sicer je vse mirno, vse v pokoju. — Vse v pokoju?

Ne! Ravno je prodrla luna oblake ter obsvetila moža, ki je korakal po vasi pazno motreč vsako posamezno hišo. Oblečen je bil v dolgo suknjo, glavo mu je krilo širokokrajno pokrivalo, v rokah pa je držal dolgo, z železom okovano palico. Bil je nočni stražnik. Le njegovi koraki so odmevali v nočni mir, sicer ga ni motilo nič razven burje. Vsedel se je pred neko hišo na klop. Kmalu mu je omahnila glava na prsi — zadremal je.

Ura v stolpu je odbila polnoči. Stražnika vzdrami neko čudno prasketanje in nenavadna svetloba, ki je bila razlita čez vso vas.

Prestrašen vstane, urno hití po vasi — in glej, divji plamen je objemal hišo nekega siromašnega kmeta. Na vse grlo zakriči stražnik: »Gori!« ter hiti proti goreči hiši, da vzbudi nesrečne ljudi. Ljudje so begali prestrašeni po hišah, še vsi omotljeni sladkih sanj, nevedoč, česa bi se lotili najpreje. Nekaj krepkih mož prihiti k goreči hiši, da pomagajo rešiti, kar je še mōči.

Vse hiti reševati, pomagati! V zvoniku bije »plat« zvona. V največjem delu prestraši ljudi bolesten krik: »Milan! Milan! Pomagajte, rešite!«

Najedenkrat zagledajo nesrečno mater planiti v podirajočo se hišo. V sobi je ležal Milan. Dim ga je že omotil, pa gorela je tudi že postelja, odeja in obleka na njem. Ves v ognju je bil. Obupana prodere mati do njega, vzame ga v naročje ter hiti ven. Bil je zadnji čas. Komaj je bila mati z nezavestnim sinom na prostem, podrl se je strop sobe, kjer je spal Milan.

Ogenj je segal brezobzirno okoli, podpiral pa ga je mogočni piš burje in kmalu ni bilo tam, kjer je prej stalo poslopje, drugega nego kup — pepela — prazno pogorišče.

Druge hiše so obvarovali ljudje ognja, dasi je veter večal nevarnost. Ves obupan je stal oče s sinom v naročju na pogorišču ter žalostno gledal v nočno nebo kličoč: »Oče nebeški! Odvzeto mi je vse, izgubil sem vse — o, ohrani mi vsaj ubogo moje dete, prosim te klečé, usmili se ga, darujem pa ti ga tu na tem mestu nesreče — zgodi se z njim po tvoji volji!«

Sosedje so spravili ponesrečeno družino pod streho. — Preje tako mirno počivajoča vas je bila sedaj vsa na nogah. Če prej nisi čul vzdihov — trgali so ti sedaj vzdihni materini ob postelji nesrečnega otroka čuteče srcé — in — če prej ni svetila luna bolestim in tugam, zrla je sedaj največje gorjé.

Burja je potihnila, oblaki so se razpodili — in mir je znova zavladal po vasi.

Mir? Uboga, ponesrečena družina ga ni uživala. Bolest je mučila nje srca.

* * *

S povešenimi glavami in solznimi očmi so hiteli drugo jutro otroci v šolo. Ko so bili zbrani vsi, nisi videl niti jednega veselega obraza, kakor prej vedno. Vsi so bili zamišljeni, žalostni. — Gospod učitelj vstopijo v šolo.

»Kaj vam je, dragi otroci, da ste danes tako potrti in otožni?« vprašajo, gledaje po učencih.

Krhļjev Janezek se oglasi: »Danes po noči se je naš dragi tovariš Milan ponesrečil. Vsega opečenega so rešili iz ognja«, in solze so mu zalile oči.

Njegova sestra Micika solzé se pristavi: »Mogoče, da umrje naš dobri Milan!«

»Le utolažite se, dragi otroci,« spregovorili so učitelj ganjeni. »Zeló me veseli, da ste imeli Adamovčevega Milana tako radi. Saj je bil pa tudi res priden, pri-ljuden in postrežljiv. Toda pomnite: kakor Bog in njegov angelj ni dovolil, da bi bil zgorel v ognji, tako bode skrbel, da ozdravi in da zopet vesel pride z vami zdrav v šolo. Mi pa hočemo moliti, da nam ga ohrani.«

In sklenili so otroci nedolžne roke ter molili z učiteljem:

»O Bog, ki moreš vse storiti,
Daj, spolni vroče nam želje,
Zdrav bodi Milan — in slaviti
Nikdár ne néha te srce!«

Potolaženi po tej srčni molitvici so nadaljevali pouk. Seveda istega veselja kot sicer ni bilo.

* * *

Adamovčev Milan je bil nevarno opečen. Zdravnik, ki ga je preiskal, ni obetal nič upanja. Dolgo je ležal nezavesten na svoji posteljici, ob njem je ihtela mati, ki mu ni mogla pomagati. O, ubogo materino srce, kaj vse trpi za otroka!j

Ravnokar je Milan spregledal. Oči so mu bile jasne in videlo se je, da prihaja zavest — toda tudi

mrzli znoj je stopal na blede, vroče čelo — znak bližajoče se smrti.

»Mama!« je vskliknil, »ne jokajte, sedaj mi je bolje! Zakaj bi tudi jokali? Če umrjem, potem hočem pri Bogu prositi za vas in očeta — in paziti nad vama, da vaju ne zadene zopet kaka nesreča.« Mati je ihtela še bolj.

Iz šole gredé se je oglasila večina učencev pri bolnem Milanu. Oko mu je vzžarelo, ko jih je ugledal. Obstopili so njegovo posteljo ter žalostno zrli na trpčega.

»Vsi ste me prišli obiskat,« spregovori Milan, »o, kako sem pa tudi srčno želel še jedenkrat zreti obraze ljubljenih součencev! Kaj ne, če bi umrl, da bodete kaj molili zame, in se me spominjali?« Ihtenje mu je bilo v odgovor. »Ne ihtite!« nadaljuje on, »saj se vidimo kedaj vsi zopet. Povejte pa tudi gospodu učitelju, da se jim srčno zahvaljujem za vse skazane mi dobrote in dobre nauke. Za gospoda kateheta sem že mami naročil, da se zahvalijo v mojem imenu.

Vrata se odpró, gospod katehet in učitelj vstopita. Solza jima je priigrala v očéh, videčima, kako imajo Milana součenci radi. Pristopita k postelji. Zahvali se Milan v kratko obema, potem pa omaga. Lice mu je še bolj obledelo. Prijel je še jedenkrat ljubljeno mater okoli vrata — ihtenje je zavladalo po sobi — držal je mater oklenjeno nekaj časa, potem še nekaj šepetal in utihnil.

Smrtni angelj se je bližal s svojo perotjo. Molili so vsi in jokali. Vrata se odpró — srca vseh vzdrhté, molitve zastanejo v grlih — mraz zaveje po sobi in v njo stopi angelj miru. Poljubi Milana s svojim mrzlim poljubom, zatisne mu oko in v sobi je bil mrlič. — Milanova duša je odhitela v nebesne višave.

* * *

Tajno-žalostno so zadoneli opoludne zvonovi. Niso oznanjali veselega praznika — temveč glasili so zadnje pozdrave umrlemu Milanu.

Bilo je dva dni pozneje. Zopet so se oglašali zvonovi tako žalostno. Po cesti proti pokopališču se je vil dolg sprevod. Nesli so Milana k zadnjemu počitku.

Prišli so k jami. Srca zastanejo, oči ne rosé več solzâ, gruda za grudo se vsiplje z votlim bobnenjem na malo rakev, polni se jama, — zvonovi utihnejo, grob je poln. — Vse tiho, le utripi src se skoro slišijo, pa molitev duhovnika, ki molijo na grobu ranjcega.

Potihnila je tudi molitev, nehala tako burno utripati globoko užaljena srca, pa znova zarosé oči. Ob grobu se vstopijo trije součenci z vencem, srednji spregovori: »Ostavlil si nas, nepozabni součenec, ki si nam bil vsem v šoli duša, radost, dika. Ljubili smo se in ob grobu tem ni nehala ljubezen. Živeti hoče v naših srcih. Ti pa, Milan, glej z nebeških višav, kamor si se preselil, na nas, tvoj dobri duh nas spremljaj — in moli tudi kaj za svoje součence.«

Položili so venec na grob. Kmalu je bilo pokopališče prazno. Le mati je še klečala ob grobu sinovem.

* * *

Še dolgo so žalovali dobri součenci za ljubljnim Milanom. V šoli je bil oni prostor, kjer je on sedel, prazen in večkrat je zarosilo še kako oko, če so otroci zrlí na prazni prostor.

Otroci! bodite taki, kakoršen je bil Milan, in ljubite se med sabo v šoli tudi vsi.

Božji volek.

»Božji volek, božji volek,
Božji volek moj!
Vzléti, vzléti in pokaži,
Kje je domek tvoj!«

Z roke dečkove je božji
Volek poletél
In na polja pisani je
Cvetki obsedél.

»Vzletel si mi in pokazal,
Kje je domek tvoj,
Zdaj pa vzléti in pokaži,
Kje je domek moj!«

In polétel božji volek
Kvišku je, v nebó, —
Več nikdár ga ni uzrlo
Dečkovo okó.

Smiljan Smiljanič.

Kaj mi je tega treba?

Do zimi je bilo. Mračilo se je že, in napovedovala se je prav mrzla noč. Kajpak je bilo brez dvoma ne malo mraz, ker so se Videmski otroci tako hitro poskrili v hiše, ali vsaj v veže, dasi je po vasi vozil kruljev in slep mož z nekim godalom in godel proseč milodarov. O, naj bi bilo bolj toplo, kdo bi jih bil odgnal od godbe?

Betežni godec je imel pa ta večer posebno nesrečo. Njegov vodnik ga je popustil ter šel v gostilno gret se in pit, ne mené se za svojega tovariša, ki nikamor ni mogel. Kako neki? Še človek, ki je imel zdrave oči in noge, je moral prav oprezno hoditi, da mu ni spodletelo na spolzlih tleh, kam pa naj si upa slepec?

Čedalje bolj tema je bilo. Mož je vrtil svoje godalo, saj se je pri tem malo grel, videl pa tudi ni, koliko je še svetlo, ker je bil slep. Čakal je vodnika, pa ta je v gostilni čisto pozabil nanj.

Mož preneha. Čisto sam. Kliče vodnika; nobenega odgovora. Zopet zavrti godalo, da žalostno zadoni: »Le enkrat bi videl« . . . Trobčevka je poprej videla vodnika, kako se je opotekal pobiraje krajcarje za kruljevega slepca, in je precej uganila, da ga je najbrž brezvestno popustil. Zato je povabila moža, naj se gre v hišo malo pogret. Seveda so bili otroci tega veseli, saj so vedeli, da voziček z godbo ne bo ostal sam zunaj. Brž so ga pomagali spraviti v hišo.

Tujec se je pri peči grel, otroci pa so zvedavo ogledovali godalo, Tonček je tudi malo zavrtil, da je zagodlo, in ker mož pri peči ni bil nič hud, začel je kmalu gosti, da je bilo kaj. Naveličal bi se menda ne bil nikoli, tako lepo se mu je zdelo, pa oče Trobec so mu ukazali, naj neha, da kaj ne pokvari.

»Vodnika imate pa nezanesljivega«, prične nato gospodar Trobec.

»Večkrat mi kakšno naredi, večkrat, pa kaj hočem? Sam ne morem po svetu, drugega človeka pa nimam, da bi hodil z menoj.« lajšal si je mož srce. »Pa čudno, da me zmeraj po zimi kaj doleti. Lani sem imel še

drugega vodnika. Kar mi nekega dné v snegu obnemore. On ni nikamor mogel, jaz tudi ne, pa že tudi na noč je šlo. Oba bi bila zmrznila, da ni k sreči neki hlapec prišel po tisti poti gredoč iz mlina. E, marsikaj moram izkusiti, oh, to vem le jaz! . . . In kaj mi je tega treba?»

»Ali že dolgo hodite okrog, ali ste bili morda v vojski ranjeni?» pozveduje Trobčevka.

»O, to je bilo vse drugače!« zdihne tujec. »Če hočete poslušajte, da povem, kako sem prišel ob nogo in oči. Morda bo za otroke dobro, če slišijo mojo zgodbo. — Bil sem star kakih deset let. Po navadi sem ubogal, včasih sem bil pa tudi strašno samogladen. In zato me je Bog udaril. Moj oče so bili natančni: kar so zapovedali, moralo se je zgoditi. Nekoč so mi po zimi rekli, naj repe nasekam za živino. Jaz sem se pa izmuznil in se šel drsat. Zato so mi zvečer naložili primerno kazen: ‚Klečal boš na polenu tako dolgo, da zmoliš rožni venec. Le poklekni in začni.‘ Pa sem bil tako trmast, da nisem hotel. Kar iz hiše sem stekel ter se šel potepat po vasi. Doma so večerjali, molili, mene pa od nikoder. Mater je skrbelo, češ, zmrznil bo. Oče pa so bili druge misli: ‚Ne bo zmrznil ne, v hlev bo skušal priti, le spat pojdi.‘ Res nisem zmrznil. Zlezal sem pri sosedu na svisl in se zaril v slamo. Nič me ni zeblo. Po noči pa se mi je sanjalo, da me iščejo oče s šibo, hočem jim uiti, skočim — — in ta trenutek sem padel v resnici s svislj na spodaj nastavljeni plug ter si zlomil nogo. Skoro gotovo sem se tudi pretresel kaj, ali samo prestrašil tako, jaz sam ne vem. Drugo jutro so me dobili vsega premrzlega. Vročinska bolezen me je spravila skoro na rob groba, pa Bog me je vendar še pustil na svetu, da se pokorim. Ozdravel sem še, pa oči so od takrat tako slabe, da včasih majhno vidim, včasih pa nič. Ker sem se tako prehladil, ni se hotela noga zaceliti, in zato sem tak, kakoršnega me vidite. O, kaj je meni tega treba!«

Mož je utihnil, mati pa izpregovoré:

»Tonček, le zapomni si, kar si sedaj slišal. Ti imaš tudi včasih kosmata ušesa.«

»O saj bom ubogal«, odgovoril je le-ta ter prestrašen gledal nesrečnega moža.

Drugo jutro je odšel slepec z vodnikom iz vasi. Ker je mož molčeč in le redkokdaj pove, zakaj je tak revež, zapisal sem vam njegovo povest v svarilo. Le gluhi nikar ne bodite, potem bo že! *J. Štrukelj.*

Mladi junaki.

Mladost razvnema našo kri,
Veselje v prsih nam kipi,
Junaki smo, ki mladih let
Pogumno gremo v širi svet.

Glavé si bistrimo, srcé
Nauki zlati nam krepé,
Kar je težav, te jasni um,
Ž njim zmaga lahko naš pogum.

Kdo vsake bi stvari se bal,
Če v dar mu Bog srčnost je dal?
Odločnost le samó veljaj,
Po nji mladenič mož bo kdaj!

Zató junaki mladih let
Pogumno gremo v širi svet,
Mladost gorkó razvnema kri,
Veselje v prsih nam kipi!

Hiša ob Krki.

(Resnična povest; spisal Angelar Zdénčan.)

II.

Gudi vam se čudno zdi, moji čitatelji, da ni Skalar nič hotel pisati, nič pomagati. Gotovo ugiblujete v svojih glavicah: morda je umrl, morda je v novem svetu pozabil na dom? Znabiti se vam že v srcu poraja jezica nanj, a kratkomalo vam povem: da se jako jako motite. Ni umrl, ni pozabil na dom. Kakor prej v domačiji, tako je v tujini gorko bilo srce za sina in ženo. No, kaj se je pa zgodilo potem? me radovedno povprašujete. Kar malo počakajte; vse vam povem zaporedoma.

V Kladjem, tako se imenuje ta vasica, nimajo svoje pošte. Kako tudi? Saj pač ne moremo zahtevati, da bi že vsaka pest hiš morala imeti svojo lastno pošto. Torej pošte ni bilo v Kladjem. Bila je na Krki, ki je uro oddaljena od naše vasi. Kdor je torej hotel imeti kako pismo, moral je iti sam ponj na Krko. Navadno je prinesel tisti vsa pisma za vas, ki je šel slučajno na Krko. Sedaj pa poslušajte, kako se je godilo, kar vam bom sedaj pripovedoval.

Kakor sem vam že jedenkrat povedal, bil je Krčon skop človek. Rad bi čem dalje bolj bogatel; beseda »zadosti« ni imela pri njem nobene veljave. In zato mu je prišla hudobna misel v glavo: Kaj ko bi se polastil Skalarjevega posestva? Potem bo imel sam vso zemljo prav do Krke, in Skalarica mu bo morala trdo in napol zastonj delati, če se bo hotela preživiti. Ta hudobni sklep je zorel v njegovem hudobnem srcu in je dozorel. Sklenil je vsa pisma, katera bi prišla iz Amerike, v svoje roke dobiti in uničiti. To je tem lažje storil, ker ni bilo nobene pošte. Skalarica ni mogla hoditi tako daleč na pošto gledat, a Krčon je hodil malo ne slednji dan, ker je imel več opravkov na Krki. Naročala je Skalarica sinu, da naj gre vprašat za pismo na pošto, a nič ni dobil. Pa tudi poštar mu ni zaupal, ker je bil še otrok. Sama je šla mnogokrat vprašat, a poštar ji je hladno odvrnil, da ni nič. Krčon je znal vsako pismo prej dobiti v roke. In prejemal je pisma Skalarjeva,

prebral jih in uničil. Ubogo Skalarico je pa potolažil s slabo tolažbo, da ni nič pisma, da se je znabiti njen mož ponesrečil. Tako se je godilo nad leto dnij. Mnogo pisem je prestregel Krčon, mnogo pisem pisala obupana Skalarica, a na nobeno ni dobila odgovora. Čudno se je pa zdelo Krčonu, da Skalar v nobenem pismu nič ne piše o denarju. In tudi nič denarja ni nobenkrat poslal, dasi je precej v začetku zatrjeval, da bo precej z denarjem pomagal.

Toda še hudobnejšo nakano je lakomni Krčon izvršil. Preteklo je poldrugo leto po Skalarjevem odhodu. Skalarica ni dobila kajpada zopet nič pisma. Bila je nedelja. Po maši pride Krčon nekako zadovoljen domov, razgrne velik list, še jedenkrat prebere nekaj iz njega, potem gre pa naravnost v Skalarjevo kočo.

Ko pride tja, na pragu zadovoljno zakliče: »Vendar jedenkrat poročilo iz Amerike, toda žalostno, žalostno.«

»Kaj?« vsklikne Skalarica z glasom, ki se dá težko določiti, ali je bila bolj vesela ali prestrašena.

»Ne bo ga več na Kranjsko,« govori dalje hladnokrvno Krčon. Veselilo ga je, da je mučil nestrpno čakajočo Skalarico.

»Povejte no, za božjo voljo, nikar me dlje ne mučite s čakanjem, ki je hujše ko smrt. Kaj se je zgodilo?« vpraša vsolzena Skalarica.

Takrat razgrne velik list »Amerikanski Slovenec,« na javorjevo mizo, nasloni se nanj in bere: »Nesreča. Ponesrečil se je pretekli teden Jakob Skalar iz Kranjskega. Zasula ga je premogova plaz.«

Kakor strela iz jasnega neba je zadela ta strahovita novica nesrečno udovo. Vskliknila je obupno in omahnila na mizo. Dolgo ni mogla ne jokati, ne govoriti. Naposled se ji ulije potok solzâ po velem licu. Tako veliko hudobijo učini lahko človek, komur zamrje zadnja iskrice vesti, zadnji žar ljubezni do bližnjega v okame-nem srcu. Krčon ni maral več gledati tega žalostnega prizora, ampak je raje odšel.

O kako žalostno življenje se je odslej pričelo pri Skalarjevih! Udova z osirotelim Lojzetom je ostala sama na svetu. Nobeno upanje na kako pomoč ji ni več

svetilo. In dolg, ki je še narastel, ta jo bo spravil iz njenega doma, prognal jo s sinom v tuji, brezčutni svet.

Pa še hujše je prišlo. Drugo nedeljo za tem ji je že Krčon naznanil, da naj mu plača dolg, da je ne more več čakati, če ne, jo bo tožil.

Udarec za udarcem je zadeval Skalarico. In vendar ni obupavala, in vendar ni tožila. Našla je utehe pri Bogu. On, ki je oče sirot in vdov, on je ne bo zapustil. Udala se je popolnoma v božjo voljo. Ker Krčonu ni mogla plačati v naglici, jo je res začel tožiti. Tožba in pravda se je sicer počasi vlekla, a prej ali slej bo morala vendar iti iz svoje hiše. Ni sicer mnogo veselih ur užila na obskalni koči, a njen dom je bil. In dom je vsakomur drag, naj si bo še tako skromen in boren.

Vest je pekla Krčona, ker je preganjal udovo, zato se je je ogibal. Tudi svojemu sinu Petru je prepovedal pečati se s sosedovim Lojzetom. A Peter ni tako mislil. Prijateljstvo, katero je od prvih mladostnih dnij gojil do Lojzeta, se ni dalo izruvatı z jedno prepovedjo. Dasi se nista več tako očitno igrala, in nista več skupaj pasla, vendar sta se ravno tako prısrčno ljubila, kakor poprej.

Oba sta se pripravljala za prvo sveto obhajilo. Pridno sta hodila v šolo, čeprav je bila jedno uro oddaljena, in težko pričakovala trenutja, da bo nebeški Kralj prišel v njuni srci.

Jedino veselje in tolažba za Skalarico je bil še njen sin, kateri je bil v resnici priden. Čim dlje ni videl očeta, tem bolj je koprnel po njem. Bridko je solze pretakal, ko je zvedel, da ga ne bo nikoli več videl, da leži v tuji zemlji zakopan, da še nikoli njegovega groba videl ne bo. Ker je bil tako zapuščen, je tembolj trdno sklenil, da bo vsaj nebeškega Očeta srčneje ljubil, ker mu zemeljskega ni bilo dano dolgo imeti.

(Konec prih.)

Spričevalo.

O kako si vendar srečen,
Spričevalo si dobil;
Kar nas bilo je v razredu
Ti najpridnejši si bil.

Kar si vprašan bil, po volji
Vedno odgovoril si,
Kar se tebi je velelo
Kot bi mignil, storil si.

A kako z menoj je bilo? . .
Le nagajal sem — bedak!
Nikdo ni me ljubil v šoli
A gibal se me vsak.

Često šolo sem zamudil
Ter potepal se okrog,
Kje sem hodil, kje sem taval,
Vedel nihče ni kot Bog.

Toda sad te slabe setve
Zdaj vsakomu je očit;
O, da bil bi vsaj očetu
In pa materi prikrit.

Spričevalo je najslabše —
Kaj li oče porekó?
Kaj li mati, ded in boter?
Šiba, šiba pela bo . .

A. Pin.

Krt - modrijan.

(Basen.)

Nad zelenim travnikom je švigala sem ter tje lahko-
krila lastovica in si lovila v zraku muh, mušic in
drugih žuželk. Kar ugleda po tleh lezti črnega krta.

»Ej ti, možiček črni!« zaščebetá mu prezirljivo,
»da si pameten kot jaz, ne iskal bi črvov pod zemljo,
ampak zgoraj na belem dnevu. Glej, koliko jaz po-
morim teh kmetičevih sovražnikov, ki mu objedajo
listje in sadje. Kaj dobiš tam v zemlji? Skoraj nič!«

»Prav, prav««, odgovori lastovki modri krt, »ali
tega mi vendar-le ne moreš oporekati, da so skriti in
hinavski sovražniki hujši od znanih in očitnih. In glej,
takih iščem jaz. Da, oni so hujši, ker izpodjedajo same
korenike, ki so vir življenja.««

Kaj je hotela lastovica reči na ta odgovor?

»Prav praviš, striček!« je dejala in odletela.

Siluška.

Nečimernost.

I.

Mati stara, mati stara
Često Milko hčerko kara:
„Dragi, dragi ótrok moj,
Kaj bo, kaj bo še s teboj?

Mlada še tako in mala,
Že se sučeš krog zrcala;
Hčerka, hčerka, otrok moj,
Pred zrcalom mi ne stoj!

To nečimernost je sama . . .
Slušaj, kar velí ti mama:
Gréh nečimernost je, greh,
Duši strup že v mladih dneh!“

II.

Milka sanje je imela;
Materi jih razodela,
Ko prišel je novi dan:
„Čuden sanjala sem san.

Angelj splaval dol z nebá je,
In oči v me upiraje
Kazal z levo je rokó
Ogledalo mi lepó.

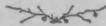
Z roko drugo, z roko desno
Držal pa je kačo besno
In svarilno zrl je v mé . . .
Kaj te sanje govoré?“

III.

Mati se je nasmehljala,   Greh nečimernosti jasno
 Hčerki pa takó dejala: Kaže — ogledalo krasno,
 „Vidiš, Milka, vidiš ti,   Kača nema pa velí:
 Bog pred grehom te svari: „Greh ta dušo ostrupi.“ —

Mati je izgovorila, —
 Hčerka je nató sklenila:
 „Ogledalo spava naj,
 Da ne zvabi v greh me kdaj!“

Al. Peterlín.

18. Mlatiči.

Allegro.

P. Angelik Hribar.

p   *mf*   *f*

Pika, poka, pika, poka, pika, poka, pik, poka, pik, pok,

f

pika, poka

p   *mf*

pok! Urno cepec izpod rok, pi-ka, poka, pi-ka, pok,

p   *mf*

f

Urno ce-pec iz-pod rok, pi-ka, po-ka, pi-ka pok!

f

p

1. Bratje, na-ša dô-ba je, Hajd, za rano na no-ge!
 2. Vda-rimo na pol-ni snop! Zlato zrnje skakaj v strop.
 3. Snope koj o-br-ni-mo, Krepko jih namla-ti - mo!
 4. Štupo strani, slamo v kraj! Zlato zrnje na vr-šaj!
 5. Zadnjič ži-to zve-jaj-mo! Vi-na semkaj, žej-ni smo!

p

f

Urno cepec iz-pod rok! Urno ce-pec iz-pod rok!

f

p

Pi-ka, po-ka, pi-ka, po-ka, pi-ka, po-ka, pi-ka, pok!

p

f

Pi-ka, po-ka, pi-ka, po-ka, pi-ka, po-ka, pok, pok!

f

Vilhar.

Kratkočasnica.

Kmet Marko je bil zatožen, da je obdolžil svojega soseda, češ, da mu je ukradel mošnjo denarja.

Sodnik ga vpraša: »Marko, ali ste res soseda razzalili in rekli, da vam je ukradel mošnjo z denarjem?«

Marko: »Ni res, gospod sodnik, da bi bil jaz kdaj tako govoril; dejal sem le, da sem mošnjo z denarjem zgubil in da bi jo bil gotovo našel, če bi je ne bil tudi sosed pomagal iskati.«

N. Gaber.

Rešitev naloge v šesti številki »Angeljčka«:

	v	n	s	
v	r	a	t	a
n	a	h	o	d
s	t	o	l	p
	a	d	p	

Samo nalogo so rešili: Sajovic Jožko, drugošolec v Kranju; Faturjev Ivanek, učenec na Rakeku; Pirk Leop. in Tukač Jan., učenca V. razr. c. kr. ljudske šole v Idriji; Cof Ivan, četrtošolec v Kranju; Pučnik Adalbert, učenec III. r. v Kranju; Baš Otokar, učenec IV. razreda okol. šole v Celju; Kragl Viktor, dijak v Trzinu; Ferme Ant. in Leban Ivanka, učenca pri sv. Gotardu; Čenčič Zmagoslav, drugošolec v Kranju; Breznik Filomena in Lemež Josipina, učenki III. r. v Rušah; Grum Franciška, gojenka Lichtenthurnovega zav. v Ljubljani; Turnšek Micika in Gros Antonija, učenki v Nazaretu; Milavec Marija in Franciška, Petrič Franciška, učenke III. r. v Planini.

Odgonetka uganke v šesti številki:

Samoglasniki: *a, e, i, o, u.*

Samo uganke so uganili: Zupanc Ernst, učenec IV. razreda na c. kr. vadnici; Dečman Mici, učenka V. razreda, Marguč Ela in Mimi, učenki V. razreda v Škofji Loki; Punčuh Miroslav, učenec v Spodnji Idriji; Kalligar Leonora, Hedvika, Milica, Justina in Mimica, nadučiteljeve hčerke; Komljanc Anton, učenec pri sv. Križu pri Kostanjevici; Gorjanc Ivanka, Kržišnik Mici, Kuustelj Fani, Prton Nežica, Omahan Mici, Zavril Mici, Zupan Mici, učenke V. razr. v Škofji Loki; Osterc Anka, Koroša Pepika in Marija, Razlag Ivanka, Rozman Ivanka in Spindler Alojzija, deklice pri Sv. Križu blizu Ljutomeru; Hribar Minka, učenka pri sv. Gotardu; Šlamberger Anton in Kartin Herbert, gimn. v Mariboru; Pavlina Rusova, učit. kand. v Ljubljani; Jaro Minka, Ramšak Micika, Miklavžina Jozefka, Rojnik Terezija in Marija; Rudl Jozefka, Prisljan Ivanka, Sketa Terezka, učenke II. r. v Braslovcah; Lemež Josipina, učenka III. razreda v Rušah; Koderman Rudolf, učenec v Frankolovem; Lamprecht Franc v Celju; Matičič Angela, gojenka Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani; Trafenik Minka, nadučit. hči pri sv. Florijanu.

Oboje so jo rešili: Pipan Janko, učenec II. razr. v Črnem Vrhu nad Idrijo; Matjaž Urška, Vabič Štefanija in Fani, učenke v Zalcu; Ažman Ciril, Dolenc Matej, Urbas Ivan, Zorko Franjo, alojzniki v Ljubljani; Poldka Rottova, učenka IV. razr. v Stari cerkvi; Jelenec Micika in Jožek v Božakovem; Pirc Stana in Ciril v Ljubljani; Jelenec Celestin, prvošolec v Kranju; Zencovich Ema in Gorjak Alojzija, učenki IV. razr. v Ljutomeru; Sinkovec Florijan, učenec V. r. c. kr. ljudske šole v Idriji; Rojnik Micika in Jožef, učenca v Braslovcah; Salberger Adolf, prvošolec v Kranju; Grilec Gabrijel, drugošolec v Ljubljani; Romih Božidar, učenec na Vidmu; Pornat Jožef in Tischler Rud., učenca III. razr. na Rečici; Praprotnik Nežica, Vovšek Marička, Rössner Malka, Klančnik Micika, Čulk Lizika, Vrankovič Ivanka, Pikel Micika, Drobnec Micika, Čulk Anika in Šmajns Rozika, učenke III. razr. v Braslovcah; Krepek Marija in Franc, učenca pri sv. Barbari blizu Zimice; Gartner Dragica in Klemenec Micika, učenki III. razreda v Planini; Klemenčič Janez in Zupan Vilko, prvošolca v Kranju; Job Nežica in Končina Dragotina, gojenki Lichtenthurnovega zav. v Ljubljani.